

Уже сегодня, принято множество не только личных, но и государственных решений. Эти решения останутся в нашей жизни и послужат великолепным фундаментом для дальнейшего развития общества. Рано или поздно, мы вернемся к привычному для нас всех образу жизни. Однако наша жизнь уже не будет прежней. Но, нам это и не нужно. Не надо жить прошлым и оглядываться назад. В прошлом нет энергии и развития. Все в настоящем и будущем, все в новом.

*Хряпін Едуард Олександрович, доцент, кандидат історичних наук,
Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради*

*Рикуш Юрій Геннадійович, здобувач освіти 311-іст,
Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради*

АГРАРНА РЕФОРМА П. А. СТОЛИПНА (1906–1911 РР.) В УКРАЇНІ

На сучасному етапі свого розвитку Україна проводить ряд економічних реформ, які, безумовно, не можуть не зачепити і аграрний сектор, як значну частину економіки держави. Зважаючи на це, не буде зайвим використати досвід реформ, які були проведені у цій царині на початку ХХ.

Аграрна реформа – це комплекс заходів, спрямованих на створення одноосібних (приватних) селянських господарств шляхом руйнування феодального типу господарювання та формування капіталістичних відносин. Перетворення почалися задовго до офіційного проголошення реформи 9 листопада 1906 р., 6 травня 1905 р. був виданий указ про перетворення Міністерства землеробства і державного майна в Головне управління землеустрою і землеробства. Наступним кроком – указ від 6 травня 1905 р., було засновано Комітет по земельних справах при головному управлінні землеустрою і землеробства, губернські і повітові землевпорядні комісії. 4 березня 1906 р. спеціальним урядовим розпорядженням було започатковано утворення системи землевпорядних комісій.

5 жовтня 1906 р. було прийнято укази «Про відміну деяких обмежень у правах сільських обивателів» і «Про зміни організації селянського представництва в земських установах», що вносили окремі зміни до системи земських виборів. Згідно із зазначеними указами селяни отримали право брати участь у виборах у складі виборчого з'їзду землевласників і підприємців, якщо їм це дозволяв майновий ценз. За Положенням 1890 р. Земські збори отримали право обирати на посаду голови управи не тільки дворян, а й представників інших станів.

Аграрна реформа на українських землях мала свої регіональні особливості. Ці відмінності були зумовлені різним рівнем розвитку сільського господарства та економіки в цілому, в залежності від губерній що існували на українських землях. Важливим чинником були також природні умови.

Рівень достатку селян усе більше залежав від ринку та цін на сільськогосподарську продукцію. Малоземельні господарства Лівобережної й особливо Правобережної України намагалися компенсувати нестачу земельної площі впровадженням спеціальних культур, що були більш прибутковими порівняно з зерновими. На Поділлі, Волині, Київщині й в інших губерніях селяни займалися розведенням тютюну, хмелю й полуниці та бджільництвом. Інколи тут зустрічалися господарства, в яких з п'яти десятин земельної площі близько трьох відводилося під сад. Такі господарі мали вагомий річний прибуток.

Дещо іншою була картина в степових районах України, де розміри земельної площі селян були набагато більшими, а їх розвиток задовго до столипінської аграрної реформи стимулювалися зв'язками з місцевими й світовими ринками.

На Херсонщині, наприклад, господарства заможних селян, які володіли площею від 24 до 25 десятин землі, мали річний прибуток від реалізації хліба ще наприкінці XIX ст. від 232 до 635 крб. [1, с. 537-538]. Проте це були райони екстенсивного землеробства, що набагато поступалися за врожайністю давнім хліборобським центрам України. Отже, зростання продуктивності землі й добробуту селян залежало не тільки від форм землеволодіння, але й розвитку товарно-грошових відносин, кооперації, зв'язків з ринком, забезпечення села інвентарем, добривами тощо.

Суттєвим чинником стає вдосконалення правових відносин по управлінню земельними ресурсами, а саме їх регулювання юридичними нормами: закону від 14 липня 1910 р., положення про землеустрій від 29 травня 1911 р.

Основні положення – це ліквідація земельної общини, створення хутірських та відрубних за типом капіталістичних фермерських господарств, широка переселенська політика з наданням пільг для селян, заснування Селянського поземельного банку, розвитку освіти серед селянства.

Головною ідеєю реформ стало юридично-правове регулювання земельних відносин у сільськогосподарському виробництві, зміни суспільної свідомості селянина-власника, зростання культури господарювання та освітнього рівня на селі, що є актуальним і для сьогодення.

Література:

1. Лановик Б. Д., Матисякевич З. М., Матейко Р. М. Економічна історія України і світу. Київ: Вікар, 1999. 737 с.

Гребеник Анастасія Андріївна, магістр,

Сумський національний аграрний університет

Галинська Ангеліна Вікторівна, кандидат економічних наук, доцент

Сумський національний аграрний університет

МЕТОДИ ПОДОЛАННЯ ТА ПРОФІЛАКТИКИ КОНФЛІКТІВ УПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

У конфліктології існують різні рівні конфлікту. Рівень залежить від кількості осіб, які беруть участь у конфлікті. Тобто, чи цей конфлікт відбувається в одній особі або між двома і більше групами людей. На причини конфлікту і на найбільш ефективні засоби його вирішення може впливати один із рівнів. Можна виділити чотири таких рівні:

Внутрішньоособистісний конфлікт. Це конфлікт всередині однієї людини. Ми часто чуємо про когось, хто має конфлікт уникнення підходу. Тобто її як приваблює, так і відштовхується одним і тим же об'єктом. Вона не може обрати один оптимальний для себе варіант. У будь-якому випадку, конфлікт відбувається всередині людини.

Міжособистісний конфлікт. Конфлікт також може нарости в міжособистісному конфлікті, де дві людини не згодні з цього питання. Наприклад, відбулася сварка з колегою з питання, що викликає взаємний інтерес. Такі конфлікти часто стають дуже особистими, тому що беруть участь тільки дві сторони, і кожна людина втілює протилежну позицію в конфлікті. Тому іноді важко розрізнити позицію опонента і її особистість.

Міжгруповий конфлікт. Це конфлікти між групами співробітників. Міжгруповий конфлікт зазвичай включає розбіжності інтересів щодо цілей або розподілу ресурсів. Наприклад, ми часто бачимо конфлікт між маркетинговими та виробничими підрозділами всередині корпорації, оскільки кожна з них прагне отримати більше ресурсів для виконання своїх обов'язків. Міжгруповий конфлікт, як правило, є найскладнішою формою конфлікту через кількість залучених осіб. Коаліції формуються всередині і між групами, і розвивається менталітет «ми проти них». Тут теж є можливість для групового мислення розвиватися і процвітати.